

МИКОЛА КОРНИЩАН

ЗВОРОТНА
СТОРОНА
ТВОЄЇ ТІНІ

ПОЕЗІЇ

МИКОЛА КОРНИЩАН

ЗВОРОТНА СТОРОНА ТВОЄЇ ТІНІ

... певна річ,
з любов'ю та пошаною,
моїм дівчатам,

Владиславі та Олівері

П|О|Е|З|І|Я

1

Світлини в праху, здогадки... А де ж ти,
коли й проміння в'яжуть в круговерть?
Я зачекаю. Може, підійдеш ти.
Згадаєш все те, що забула й смерть.
Ти прошепочеш: Не іди! Не треба
відламком тіні серце обвести.
Заклякну птахом раненим край неба,
в сльозі твоїй, з нюансами роси.
Сріблистим світлом вітер загаптує
розлите море для чужих доріг.
Ти повернись там де завжди бракує
повітря тембрів, подихів твоїх.
Залиш ці знімки в сяйві, призабудь.
Може знайдуть їх, може віднайдуть.

2

І вітер застрягне польотом в узвишші,
і сніг дорисує в вікні остач слів.
Напишу останні акорди для тиші,
щоб подих твій лишне повітря зігрів.
Згадай, що і погляди наші зрослися
в єдине проміння... Змовчи! Перестук
принишк, прошепочеш. Прийди й
притулися
до тіні пагіль, пообіч цих рук.
Пробач! Стукіт серця в чужій коловерті
луну не залиши, в відсутності слів.
Ти зможеш докреслити ноти для смерті,
щоб я прозирнула твій подих і спів?
Щоб в сні сніг розквіт цією зимою,
якщо ти дозволиш мовчати... з тобою.

3

Блакитний лід і бірюзова сіль,
і обмарам самотнім не зігрітись.
Бурливою ходою з нівідкіль
ти повернись там де ніде вже дітись.
Немов зі снів, прийди із потойбіч
і зупинись навічно в темі безмір'я.
Уніч не знайдеш, біля згаслих свіч,
мій слід в снігах воскового узгір'я.
Зітліє й небо в дзеркалі криниць.
Осколком льоду сльози абрис змиють
димчастих тіней, в склі чужих зіниць,
коли згадати нас вже не зуміють.
Ти повернись, прийди із потойбіч,
де залишились тіні згаслих свіч.

4

Там застигають тіні ручаїв
і синє сяйво сіє прохолоду.
Там де ти є, там в одблисках снігів
тремтять каштани на кришталі льоду.
В розверсту даль заманюють вітри,
вихлясте віття в осипах осоки.
Чорнильний слід моїх мовчань зітри,
де путь зворотний вабить наші кроки.
Кружінням срібла серце в сповитку
забудь в хрумкій тіняві, край узлісся;
там де каштанам тінь свою хитку
рисуєш, коли снігом сіє скісся.
Там де ти є, там в відзвуках вітрів
лиш подих мій... і не потрібно слів.

5

На склі льодянім скелю крем'яную
тче сніговій, а стіни знов тісні.
Так часто уявляєш, що існую;
так пізно зустрічаю тебе в сні.
В пітьмі не зрідка легіт оминає
твій віддих теплий на моїх вустах.
Без твоїх тіней контурів не має
моєї тіні відсвіт на снігах.
В повітрі рванім, мов на самім краю
вітрів крижаних, світло лле бліде.
І дихати з тобою забуваю,
коли ти поруч, коли я ніде.
Без твоїх тіней контурів не має
все те, що в моїм погляді згасає.

6

Поспіль поминальні свічі.
На роялі зсохла кров.
На останок, глянь у вічі
і нічого не вимов.
Віск в фужері для отрути
наче сяючий рубін.
Примовчи, щоби розчути,
як гучить далекий дзвін.
Там є ті, які нас знали,
ті, що позабули нас;
там де свічі і бокали,
в іншій тиші, в чужий час.
Поспіль вже ніщо не чути.
Мовчи й ти, щоб все забути.

7

Чи бачиш? Тису тінь вогкими
рубцями мерхне в туші тьми.
Щось шамотить, зовсім незримо,
там де були колись і ми.
Чи чуєш як скрипить вербою
вікно відчинене в блакить?
Схилившись птахом над рікою,
з фіранки вітрів сніг дзюрчить.
Чи знаєш? Буцімто неждано
склянисті тіні сяють знов.
Вже пізно, мабуть, чи ще рано,
Нагадувати про любов.
Не має часу, тут, де вічність
звичайність втілює в магичність.

8

Ти ж руку дай, тут, на шляху чужім.
Ту ж теплу руку... Хай снігові сонми
накривуть сьйвом наш далекий дім.
Нам легше буде йти, якщо разом ми.
І хай манить нас в неземні світи
ластатий абрис ангела з околи.
Ти руку дай, щоб ми могли дійти,
де ще нікого не було. Ніколи.
Коли, знічев'я, в далі голубій,
засяють знов уламки неба, тлінні,
дай руку ти, щоб теплий відблиск твій
просяк терпке крило моєї тіні.
І поверни в наш дім у забутті,
коли, з тобою, кінчаться путі.

9

До тебе стезя – круговерть
снігів, руйнуючи мости,
коли вітри бракують вщерть
повітря, яким дишеш ти.
Відбитком хвиль скляніє дим,
прозоре марево, густе.
Там де ти є, лиш згадки зим,
і в дверях дерево росте.
Не віднайти на світлі слід
якого погляд твій полляв.
В вікні розколюється лід
нюансів втрачених заграв.
На світлі слід вже не знайти,
там де є ти. Вже не дійти.

10

Скляніє сніг в срібlistому світінні,
а сквер тремтить в тенетах темноти.
Коли від віть залишились лиш тіні,
вже не торкаю те, що тямиш ти.
Прозорий профіль стовбурів з селітру
мережить толк, де блідо меркне приск.
Щоб слід твій сяяв склом в осколках вітру,
мов лезо льоду, позирк мутить блиск.
І в дзеркалі Дунаю, на пониззі,
зворотним небом темнішає ринь.
Я добачаю контур твій, на кризі,
коли, без тіні, обіймаю тинь.
Скляніє сніг і вічність настає.
Я завжди там, де мислю, що ти є.

11

Погаснуть свічі в лісі. Пригадаю,
що навіть тиша відгуків залишить.
Тебе відчую в пільмі й упізнаю
по тїм як ти мовчиш, і як ти дишеш.
Воскових мушель залишки вібрацій
згадають шемріт крил, далекий берег.
Знайду тебе за вимислом дистанцій,
у тьмі без лун твій шерхіт і твій шерех.
І Кошава твій вдих відтїнить димом.
І свічі спурхнуть глянсом небокраю.
Обійму тїнь накриту неодимом,
щоб дихати могли у ритм Дунаю.
Тебе впізнаю в світочах доданих,
по зору твого вилисках водяних.

Пригадуєш? В відлуннях мушмули
Вчувався подих наче шепіт втрати.
Були разом ми, і сніги були.
Але мене не треба пам'ятати.
Десь водопад крижаний онімів.
Трощився вітер мов прозорі флати,
а серце мерзло в кружеві снігів.
Але мене не треба поминати.
Чи тямиш ти як сяйво розлилось
на лід мов скло залите в фульминати?
Була ти поруч, і згадала щось.
Але мене не треба пам'ятати.
Вчувався віддих стогоном снігів.
Щоби згадати, не потрібно слів.

І ясен цвів в розсипищах заграв,
і небо склом стелилось на верхів'я.
Хотів щоб не було тебе й не знав:
Без тебе не було щось, що б хотів я.
І дощ змивав наш зайвий берег, сніг
в садах де не було ще ані тіні.
Без тебе уявити я не міг
в чужих очах мій погляд в миготінні.
Не в тих містах і на мостах не тих
де стих Дунай, ти ждала, а весною
водою танув в небесах пустих
останній шлях десь в нікуди з тобою.
Хотів щоб не була ти. Не була ти.
Але тебе не міг не пам'ятати.

Чи й в твоїх веснах дощ лазур'ю лле?
Чи застеляють небом даль ошую?
Мені ж вдостачу знати, що ти є,
хоча й не знаєш, що і я існую.
Десь там де, в снах, лиш поле без колось.
І там де синь бездонну не забути.
Не споминай усе, що не збулось,
щоби впізнали те, що зможе бути.
Зустрінемось? Коли чужий вогонь
згадає все, всю темінь подолавши,
торкнись моєї тіні. Осторонь
не обійди, а зупини назавше.

Якісь ажурні силуети
майнуть не пройдені мости.
У веснах іншої планети
знайди мене й не відпусти.
Впізнай і зупини наразі.
Поглянь та щось заповіси.
Відсвітом неба на алмазі
проквітнуть в сутінях ліси.
Пилюка скла оздобить вітри,
що домалюють інший гай.
Поглянь у вічі, де палітри
прозорих сліз та твій Дунай.
Згадай усі сліди помітні
в небесно-димовій імлі.
Знайди мене в забутім квітні,
у веснах іншої землі.

В шпилястім сяйві
зацвіте мов глід
кармінний дощ,
заплутаний в промінні.
А тінь твоя
залишить змоклий слід
в зворотнім відбитті
моєї тіні.

Хоча й здаля, хоч з потойбіч вернись.
Спинись на мить або на ніч, назавше.
Згадавши надлишковий путь кудись,
торкнись мене, уяву подолавши.
Дождавши поїзд в позабуту даль,
шаль сяйва скинь. Покинь вокзали ночі.
Де вночі цвів кришталями мигдаль,
удаль манять там очі... твої очі.
Щоночі інші колії, десь в вись,
кудись ніде заманюють, в печалі,
дедалі дальше. Але ти приснись
і зупинись назавше на вокзалі.

А там де ти, там тліє диму тінь
в тенетах тиші. І ніхто не чує
як мелос дихань надить в далечінь,
там де мовчиш, та лиш вогонь шумує.
Все більше сяйва в стумах всіх садів,
все менше тьми. В тінь тіні заховали
якісь шляхи, все те, що я таїв,
щоб нас ніде й ніколи не впізнали.
Лиш подих мій в луні чужих октав
твоє мовчання іншим нагадає.
Щоби ніхто, ніколи нас не взнав,
там де ти є, там чиясь тінь палає.

Повік, повсюдно, в далях чужини
хтось жде й тебе, одвічно і до нині.
Знайди мене! Узнай і зупини
у сонмищі, в добавленій хвилині.
Де маятник отінить, мов облав,
сильветки сяйва, запізнись в мигтінні,
щоб на склянистім мості упізнав
зворотну сторону твоєї тіні.
Поглянь у вічі. Поспіль не майни.
В повітрі цім хай погляд твій залишить,
мов пляму, сяйво іншої весни;
мов полиск, згадку про життя колишне.

Остання осінь. Небо нічие
отінює ліси у вогнецвіті.
Залиш хоча б ілюзію, що є,
що, може, ти десь є й на цьому світі.
Остання осінь. Синь чужинна чи
далекій дощ шумує знову, стиху.
Ти подзвони і тільки помовчи,
щоб свою тишу взнав у твоїм вдиху.
Остання осінь. Все це не було,
бо не забути нам, не спом'янути.
Залиш хоча би згадку, що могло,
що все могло, мабуть, інакше бути.
Остання осінь. Небо нічие
отінює яси у вогнецвіті.
Залиш хоча б ілюзію, що є,
що може ти десь є на цьому світі.
Навчи забути. Ждати ти навчи.
Ти подзвони і тільки помовчи.

Не забудь! Зупинись, там де ще не чекали,
і де неба не має, щоб згадати блакить.
Щоб згадати блакить, і дощі вистачали;
погляд твій, що і досі чийсь очі плямить.
Знаєш? Все це єство тобі тільки наснилось;
тобі тільки наснилися всі ці ночі, ущент.
Може в іншому житті нам зустрітись
судилось;
нам зустрітись судилось у довічний
момент.
Зупинися та втям: там ніщо не існує.
Там ніхто не існує, з тих, що знали тебе.
З тих, що знали тебе, декого там бракує.
Декого там бракує і не має ніде.

Тут тільки тьма та лиш чужі акути
луною мутять ніч на дійсність схожу.
А там де ти, де ти повинна бути,
ані в'явити далеч ту не можу.
Там осінь, мабуть. Мабуть, вміють ждати
чужинний подих, тишину чужую.
Лиш там де ти повинна існувати,
ніхто не знає, що і я існую.
Ти напиши. Наважся відіслати
листа у безвість, оминувши слихів.
Лиш тут де знаю: мусиш існувати,
в словах твоїх впізнаю темпи вдихів.
Там осінь, може. Може вміють ждати
останній подих, тишину чужую.
Лиш там де ти повинна існувати,
ніхто не знає, що і я існую.
Там, де лиш тьма, та згадані акути
лунами мутять ніч на дійсність схожу.
І тільки ту, де ти повинна бути,
ту далеч уявити я не можу.

Давай, знайдемо́сь десь у маячні,
де дим зламав осінню тінь анісі.
Знайдемо якісь згадані ключі
і двері відімкнемо, двері в лісі.
Ввійдемо в глиб, де й погляд вже погас
і мить тече уже не нашим віком.
І дихати забудемо в той час,
коли вогонь заблісне замість вікон.
Здолаю відстань. Але вік твій... мій...
Лиш вічність цю відмінність дооцінить.
Залишимо́сь у пам'яті чужій,
де з попелу підіймуть інші стіни.
Ввійдемо в ліс, де згублені путті
уже чужими згадками постали.
Давай знайдемо́сь і у цім житті.
Хоча б на мить, щоб завше пам'ятали.

Чекай, де сквер крейдяних веж
блищить в керамічнім ломаччю.
Я знатиму, що ти ще ждеш,
що бачиш все те, що не бачу.
Листва сплетена у тахто
і вітрові ламкі розколи.
Ти жди там де не ждав нікто
і де не ждатимуть ніколи.
Мою темноту упізнай
одягнену у ясу твою.
Не залишай не забувай,
мов тінь яку пливе водою.
Ти жди де зникнуть всі мости
і жди, щоби у мить отую,
щоби дощило, щоби ти
могла узнати, що існую.

Іди туди, де синь та лиш Дунай
лишивсь від всього неба, водяного.
Де вперше встрінеш, ти запам'ятай,
вже не буде, там не буде нікого.
Мостів всі тіні відпливуть кудись,
в якийсь забутий назавжди світанок.
Якщо знічев'я встрінеш, подивись,
як дивляться у очі, наостанок.
Туди іди, де наш Дунай, блакить
тече в якусь тогосвітню магічність.
Знайдемось в неоглядності, на мить,
щоб вічність уявити, спільну вічність.

Чи тямиш ти? Ти тямиш? Тямиш ти
як тінь строчила мріяні мости,
там де плини та згадані путі,
де ждала ти, в минулому житті.
Пісок клепсидр розбитих замивав
сліди човнів, густого диму, яв,
щоб ми не знали де було це... Де?
Ніколи, мабуть. Мабуть, і ніде.
Вогкі вуалі тіней, тямиш ти?
Світил текучих в інші вже світи.
Чи тямиш ти? На межах наших снів
сумісна дійсність почалась зі слів,
з луни твоєї тиші у якій
взнавав холодний подих, подих свій.
Зі всіх бажань, мовчань, зітхань у снах,
що відгуком губились у мушлях.
Чи тямиш ти? Коли іти і де,
щоб не в'явити більше вже тебе?

І все тебе, усе тебе тут ждало.
На стежах – тиси, тес; і те, і се.
Твоєї тіні лиш не вистачало,
щоби збагнути, що я мав усе.
У сон склянисте сяйво затікало.
Можливо, відблиск погляду твого.
Тебе лиш тут, тебе не діставало,
щоби вточнити обриси всього.
Світилось все, синіло і сіяло,
там де були сади на склі води.
Завжди усе, усе тебе тут ждало,
щоб тільки нашим стало назавжди.
Сніжило, мабуть. Мабуть, вже світало,
коли відсіль вже не піти ніде.
Завжди твого тепла не вистачало
де ще тебе усе ще й досі жде.

На спутаних путях хлипкої мли,
у тих містах, де й часу вже не має,
згадай мене! Надумай! Домисли,
коли ніхто, ніхто вже не впізнає.
Спустилі тіні прозірчастих стін,
і маятник без жодної окути.
Де вже не ждуть, хоча би ти зустрінь.
Хоча й не знаєш, зможеш позабути?
Повік, повсюдно, в тих містах без назв
взялися льодом всі шляхи в нікуди,
нібито в сні, де не узнають нас,
бо тільки сніг, прозорий сніг повсюди.
Де в інших зимах був колись Дунай,
лиш тіні тінь, і світла водяного.
Надумай! Уяви та упізнай.
Зустрінь мене, коли не ждуть нікого.

Скляна вода, лід зводить знов мости.
І небо трощиться, ламке й безкрає.
Я знаю, знаю, що існуєш ти,
бо навіть тінь в снігах цих слід лишає.
В містах криштальних крижаніє мла.
В нікуди йдуть силуетки, мов зі слюди.
Я уявлю тебе, де б не була
на цій землі, де вже сніжить повсюди.
Звивисті небосхили твій Дунай
евклазом позаземних зим гаптує.
Якщо зустрінеш ти, ти пригадай:
усе, що уявив, завжди існує.

З забутих зим, мов в спогади колишні,
Я повернувся сказати, що кохаю.
Ти тут. Я знаю. Бо в твоїй лиш тиші
Свій подих і вві сні я відчуваю.
Луною манить далечінь сльотава
В якісь сніги та в тьму якусь лісную.
Щоночі, ім'я твоє, Владислава,
нагадує, що тільки тут існую.
І хай тремтять якісь льодяні крила
В холодній млі чужого уже гаю.
Я знаю: сон цей ти мені наснила,
Щоб не забув ніколи, що кохаю.
Што ја сам ту, где твоја сенка плава
І вічність твоя, вічність, Владислава.

І все було б уявно, безнадійно;
все це єство та всі його спокути.
Тому що в сні з'являлася постійно,
Ти не могла і в цім житті не бути.
І в ті секунди оминуті; жити
Без тебе не сумів я, не змогла ти.
Я міг тебе наснити, уявити,
Але ти не могла не існувати.
Я знав, що десь і ти завчасно знала,
Що і на цій землі хтось пам'ятає
Все, що було б, коли б ти нагадала,
Що тільки в моїх снах себе впізнаєш.
І в ті спокути оминуті, жити
Без тебе б не зумів я; не змогла б ти.
Я міг тебе б забути, уявити,
Але ти не могла б не існувати.
І все було б даремно та невчасно
Життя твоє, моє життя; відбуте.
Зате що в снах з'являлась повсякчасно
Ти не могла і в дійсності не бути.

Ми все це вже прожили. Чи не так?
Чи пам'ятаєш? Стовбури воскові
зимою одягалися в опак
і зоставляли віддалі лоскові.
В пустім повітрі леденіла тьма,
спустошеність тіниста, тінь сантала.
Тямуєш ти? Ще і тоді зима,
з тобою, півжиття мого тривала.
Я не зумів згадати, я не зміг,
мов неземні, усі твої причали.
Чи тямиш як, одягнені у сніг,
прозорі наші тіні склом блищали?
Чекали, і тоді чекали, в млі,
все те, що взимку взнали на землі.

Не мов нічого.
В тиші цій
твоє мовчання,
слів сполуки,
спиняє подих,
подих мій,
коли й повітря
витікає
зі снів в яких
бракують звуки,
де й лун зітхань
твоїх немає.

Ти жди мене, хоч де на цьому світі,
та в будь-якім вже сні зими цієї.
Знайдемось, знай, не в безмірі, а в миті;
в єдиній миті вічності всієї.
Ти жди, коли застигнуть сині ріки
і небеса опустяться, пустотні.
Спізнаємось і здасться, що повіки
були разом ми і були самотні.
Сніги нам снились ще й тоді, в зростанні,
Повсюдно, в нескінченнім нашім січні.
Ти жди мене, завжди жди, жди в останні
миттевості життя цього; одвічні.

В тих снах... Ми були там повіки,
де світло блимало, бліде.
З небес витікали там ріки
на наші дороги в ніде.
Ми йшли без упину, без тями,
зникаючи птахами в млі.
І тіні звисали над нами,
всіх тих, що були на землі.
Минали таємні причали,
мов обрії скла і води.
Ми й дихати там забували,
і ждали, щось ждали завжди.
Плоскодонки повні блакиті
вертались в гавань темноти.
Я й не знав, де я був у ті миті,
коли вже не бачила ти,
в тих снах, де ми йшли нехотя,
в якесь позабуते життя.

У лабетах зимових лісів,
що скриплять ніби вікна, магічно,
тільки темінь і сніг. І без слів,
я осмислю, що ждеш ти одвічно.
Ти була віддавна тут. Тоді,
коли ясен і в'яз прибували
нівідкіль, мовби слід на воді.
Ждали десь, де льодяні ували.
Відчинялися шиби в блакить,
мов свічада вогкі, якісь тлінні.
Ти завжди тут була. Ще на мить
залишись, і зійде тінь на тіні.
Небо звисне, зі скла і води,
де був я, де була, мабуть, ти.

Та навіщо це все?
Ти хоча би скажи!
Не зустрітись ніде,
і ніяк, і ніколи.
І чекати тебе,
як чекають завжди,
коли темінь довкола,
та інші околи.
Ти хоча б уяви.
Бо навіщо це все
пам'ятати без тебе,
без мене, повіки?
Коли час все життя
в забуття однесе,
і дороги всі зникнуть,
зникнуть, зникнуть, мов ріки.

Знову дощ прозорий
небо неокрає
опівночі сипле,
мовби після змов.
Тінь моя ще й досі
в твоїм сні зростає.
Ще світлієш мною.
Я тобою, знов.
Ще і досі сяйво
синє затікає
в затінки забутих
назавжди дібров.
Третя тінь, стороння,
знову пригасає,
де мене ти снила.
Де тебе знайшов.

Ти не жди, де не ждали ніколи,
і нікого не ждатимуть там.
Де не видно, коли видноколи
криють в небі заобрійний шрам.
І дощить на сади півпрозорі,
на секвої скляні, на сліди.
Коли гаснуть в ріках зайві зорі,
де немає нікого, не жди.
Де спіралями никнуть дороги,
Небо гасне. Прозоре. Чуже.
Ти не жди, де не ждали нікого,
і ніколи не ждатимуть вже.

І все мине, напрочуд цій судьбі,
навдивовижу часу. Все, мов тала.
Та що сказати? Дякую тобі
за все життя; за те, що ти кохала.
Що засинав в обіймах я твоїх,
мов під крилом ясним, легким, мов тіні,
коли повсюдно сніг, і тільки сніг
вкривав усе. У сні. У миготінні.
І все зникало, тануло. Зате
не забував терпіти все; любити.
Та що сказати? Дякую за те,
що лиш з тобою я зумів прожити.

Лиш циферблати криги й кришталю,
і дзеркала потрощені; осадки.
Залиш на потім теперішність цю,
і повернись сюди, хоч би зі згадки.
В цей ліс без тіней згаданих дерев,
де від вітрів лишивсь лиш лиск та сяйво.
І стигне відлиск небозводу, де в
повітрі подих сяє, наче майво.
Зістався глянс забутих ручаїв,
дороги в нікуди та дмух отрути.
Вернись сюди, де не потрібно слів,
щоби згадати все, що могло бути.

Примарний гай і небо неокрає.
І листя паленіє, знов багрове.
Мушмул відлуння у мушлях зникає,
там де мовчать та згадують діброви.
Дилькоче промінь, гілка веретінна.
Сіяє дим. Знов пергамінний. Тлінний.
Безмовність чуєш, мовби шарудіння
крил відсічених від залишніх тіней.
Політ в провалля, де й повітря в'яне,
де замість рік течуть одні лиш гути.
Ти жди ще мить, як ждуть, коли востанне
примислюють усе, що могло бути.

У тих угинах
відзвук звуків втих.
Вдих замаїв,
а слів не вистачало.
Бувало, вдало, даль,
в корундах криг,
в тих дзеркалах щезала...
Скла кружало
зникало згином
зламаних прямих.
Таких пахких агав
сяйне стрекало
затяло тінь чиюсь
в штрихах нічних.
В цих снах...
лишень тебе тут бракувало.

Та хоча би мене уяви.
Ти хоча б помовчи та приснись.
Уночі, за снігами айви,
в сні моїм, в це Різдво, зупинись.
Обніми та залиш назавжди
в серці твоїм цю тінь, це єство.
Уві сні ти мене віднайди,
хоча віддаль між нами, Різдво.
Паленіють ялини, ждучи
світил інших, небесних прикрас.
Ти приснись та хоча б прошепчи:
Ця різдвяна ніч тільки для нас.
І хай зникне ця далеч, мов сон,
Що разом ми покинемо, і
дихати зможемо в унісон,
в це Різдво, десь на іншій землі.

Та завжди ти. Та завжди лишень ти,
де дим скляніє мислимі мости.
І сяє сріблом над Дунаєм сніг.
Хоч і далеко, завжди в снах моїх.
Далеко я. Вдосталь далеко я
від твоїх віч, де мерхне забуття.
І береги відчалюють за край
уяви, де холоне небокрай.
Де лишень нас, немає лишень нас,
останній позирк пломенем погас.
І никне снігом далеч темноти,
де я і ти. Де лишень я і ти.

Там, за зламами неба, за згинами,
за забутими зимами, в сні,
тіні в дзеркалі тліють годинами,
і з'являєшся ти та ясні
силуети дерев, мов розколини
віддзеркалення мжички у тьмі.
Там, де в сні, небо сяйвом розколене,
гусне віск на склянистій тасьмі.
Наче світочі, тануть берези.
Горизонт горицвітом тече.
Тінь твоя, мовби скло гостролезе,
в моїм погляді світло січе.

Невже гадаєш, що вже все минуло?
Гадаю, що й інакше могло бути,
коли я вперше тінь твою сутуло
обняв, щоби ніколи не забути.
Був тільки сон зимної, наче, ночі.
І сльози леденіли, мов кришталі.
Склянистий сніг осяював ті очі
в яких яскрились потойбічні далі.
Солоний сніг на твоїх плечах білих,
в твоїм волоссі, запаху туманів.
Склянистий сніг, мов сльози потерпілих,
що не вернулись вже із океанів.
І був лиш спогад іншого кохання.
Була зима ночей завжди забутих.
Останній сніг і згадка та, остання;
льодяні тіні. Тіні пом'янутих.
Було лиш небо, де все потонуло.
Лиш сніг блистів, сніг відтінку отрути.
Невже гадаєш, що вже все минуло?
Гадаю, що все те ще зможе бути.

Я знаю, що і ти забудеш
як забувають назавжди,
коли сніги, сніги повсюди ж,
і не спиняють поїзди.
На станціях самотні тіні
чекають, мовбито у сні.
Прозорі позирки в промінні,
спіралі колій, льодяні.
Ти знаєш, що і я забуду,
як забувають коли ждуть,
де залізниці ізумруду
у тьму лишень, у пітьму ведуть.
Хтось тінню чиюсь тінь вгортає;
воскові крила, наче шаль.
Свіча у погляді згасає,
і потяг мчить у іншу даль,
де ти забув, що я ще знаю,
що ти існуєш... Де чекаю.

Дай руку, ти! Свою ти руку дай.
Торкни це все, що крилами зростає
за межі марень, за уяви край,
де вже ніхто, ніхто там не чекає.
Буває вітер відгук донесе
чужих страждань, прихованих словами.
Дай руку ти й забудемо усе,
що не було й не буде вже між нами.
І зачекай. Зажди, коли мости
розтануть склом над темною водою.
Де зникне все, ти руку дай. Дай, ти!
Й не відпусти із сну твого, зимою.

Давай, шаснемо там, де ще не був
ніхто й ніколи. В місце те, безкрає.
В ріках там плине небосхилів зсув,
а далеч синизною проступає.
Напевно й погляд залишає слід
де паруси прозорі, мов появи.
Давай, шмигнемо сяйвом цим убрід
до обрію за обрієм уяви.
Обнімеш ти й забудемо, що є
зворотна сторона, межа темноти.
Прослухавши, як твоє серце б'є,
для твоїх вдихів підберу я ноти.
І тиша майже відгуки, тайком,
залишить там, де пустота повсюди.
Давай, вдосвіта, підемо разом,
де не було й нікого вже не буде.

Віднайди і спини. Віднайди.
Де сади і лани. Де сади.
Де лани і стави. Де лани.
Зупини. Віднайди. Зупини
за павітрами моря та мли,
коли й дим крижаніє. Коли,
з-за прозорих тих дихань твоїх,
лиш шпарини в повітрі і сніг.
Зупини. Віднайди. Зупини
де лани і стави. Де лани.
Де сади і лани. Де сади,
віднайди і спини. Віднайди
у заглибинах синіх світил,
де зникає веселицям тил.
І бракує завжди темноти
в моїм серці. Тому ж, хоча б ти,
де сади і лани; де сади,
віднайди і спини. Віднайди,
де лани і стави. Де лани,
зупини. Віднайди. Зупини.

Було все саме так, як ти бажав:
небесна пристань, синій пароплав.
Вітрила снігу, море нічіє.
А я чекала й знала, що ти є.
Було все там, де не було тебе.
Прозоре небо. В снах лиш, голубе.
Уявна синь тремкої темноти.
І знала я, що ти існуєш... ти.
І знав і ти, напевне завжди знав,
що в моїх снах згасав рубіж заграв,
коли човни вертали оддалік.
Що я чекатиму тебе увік.
І буде все лиш так як ти бажав:
небесна пристань, синій пароплав.
Вітрила снігу, море нічіє.
Знайду і знатиму, що ти... ти є.

Ти, мабуть, згадка;
здогадка зими,
маріння сліз
у сніговій палітрі,
бо тінь твоя –
лиш суміш світла й тьми,
а погляд твій –
прим'ятина в повітрі.
В очах твоїх
зворотна сторона
веселки никне.
Небо, там, згасає.
Ти, мабуть, тільки сон,
яким сповна
сповняю вічність,
що не вистачає.

І все те буде, буде й іншим разом.
Чекатиму. Повернеш із ніде
у порт де синь, розтопленим алмазом,
мій позирк в твоїм світлі обведе.
Лазурний промінь омине загати
твого відбитку у моїх очах.
Побачу вперше й зможу пригадати:
вже бачив я тебе. Стривав у снах.
В портах далеких, де лиш неба шати
полощуть побережжя пустоти,
ти, може, упізнаєш... Буду ждати
та йняти віру, що існуєш ти.

За бескедом неба, за звоєм води,
де й синь розмиває ту далеч, чужую,
коли ти єси там, хоча б віднайди,
хоча би у сні ти узнай, що існую.
Звисає над морем димова тума.
Вітрило павітру плыве, припустиме.
Признай, що між нами нічого нема.
Одна порожнеча та мнимо все, мнимо.
І тиша – повсюдно; думки – лиш про себе:
човни, небосхили, край никлого краю.
Немає нічого й ніде, окрім тебе.
Зате, хоча в сні ти, узнай, що чекаю.

Ти знаєш, що усе було лиш мрія.
Я мрію: буде ще і те, що знаєш.
В портах забутих може упізнаєш,
на пристані, де тишини течія
манить віддуннями твого зітхання.
Манить далеко, мов вітрів октави,
де тих, хто зник у залишках заграви,
лунає пісня, пісня їх остання.
Ти знаєш, що зумію все наснити.
Гадаю: буде ще і те, що знаєш.
Може зустрінеш, може упізнаєш,
якщо і в цім житті, десь там, еси ти.

Ти увік там чекав.
Ти повік мене ждав.
А дороги зникали снігами.
Круговиди ясні,
сині зливи, у сні,
леденіли повіки між нами.
Я чекала, де ти,
де лиш ти міг знайти
контур крил кришталевих, ночами.
Але птахи в снігах,
сірі птахи і прах
каламутили море часами.
Ти повік мене ждав.
Ти увік там чекав.
А дороги зникали садами.
Лишень небо, мов скло,
сині птахи на зло
накривали снігами, снігами.
Я же знала, що ти,
лишень ти міг знайти
контур крил крижаних, поміж нами.
Хоч в твоїх вже очах
І в моїх вже очах
сині птахи вмирили ночами.

Лиш ніччю подзвони, лиш ніччю.
Із небуття. Із забуття.
Свіча погасне на узбіччю,
якогось сну, де і здаля,
долине голос твій луною,
прочахнуть подихи у млі.
Фортепіано, стон прибою,
останній тон на цій землі.
Лиш ніччю подзвони, востаннє.
Коли не ждуть, уже не ждуть.
Воскові крила, у зростанні,
гарячі клавіші торкнуться.
Політ поверне десь в узвишшя.
І зникне все, усе ущерть.
Лиш ніччю подзвони, щоб тиша
відлунням подолала смерть.

Пам'ятаєш? Небосхили
опускалися водою
над димчастою рікою,
над шляхами, мов вужі.
Пароплав без жодних тіней
швартував десь там, весною,
а на гладі горизонту
никли контури чужі.
Пам'ятаєш? На причалі
дзеркала були повсюди.
І в склянистих глибочінях
утопали льодяні,
синюваті силуети.
А в зіницях – ізумруди.
Але нас ніхто не бачив,
бо були повік одні.
Небосхили опускались
аж до берега скляного.
Над водою, в якій тіні
темнішали, дим яснів.
Пам'ятаєш? Нас не ждали
у ту ніч, коли нікого
не нагадували більше
в гавані останніх снів.

Фортепіано в лісі. Тямиш?
Ти грала Баха. А сніги
кругом зростали до нестями,
мов осипи, оситняги.
Осики білі, на узбіччю,
зникали в сяйві крижанім.
Ти грала Баха в лісі, ніччю,
на піаніно льодянім.
І лиш одна свіча палала.
І тіні виснули навскіс.
Ти Баха, взимку, ніччю, грала.
Мовчала, як мовчав і ліс.
Воскові рукавиці. Пальці.
Якісь акорди сполучні.
Дерева никли в дикім танці,
бо грала Баха ти вночі.

В яку вже даль майнути?
З якого сну піти,
щоби не перестріти,
де все поспіль сумує?
Бо, хто ти є, не знаю.
Не знаєш ані ти,
що те, що уявляю
споконвіків існує.
Але повік маячить,
щось зовсім неземне
та зве у даль позірну,
десь там, напризволяще.
Якщо зненацька, може,
зустрінеш ти мене,
лиш помовчи і даліше,
піді ти даліше, даліше.
Та хто тебе впізнає?
І хто узнає нас
в ті ночі тимчасові,
в миттєвості забутні?
Вернись, де все зникає
і де бракує час

для спогадів з яких ми,
мабуть, завжди відсутні.
В яку вже даль майнути?
З якого сну піти,
у темінь десь, у пільму,
у безвість невгавущу?
Щоби тебе ніколи
й ніде вже не знайти,
де в цім житті спинитись
на мить лиш, неминущу?

А там де ждеш, одні лишень сніги.
Лиш сніг повсюди, крига кришталева.
Там лиш лимани, небо і луги.
І падають навколішки дерева.
У дзеркалах озерних синь крижин
Відсвічує лиш подихи та лети.
А там де ждеш, не треба там стежин,
аби здолати бор без дерев, намети.
Отвори вітру в розтинах руди,
а силует сумахи в глиб протує.
Де завжди ждеш, не вникнути туди,
і не найти тебе, де все бракує.
І не впізнати те, що не вберіг:
моє й твоє, однаке, неокрає,
єдине небо, там де ждеш. А сніг,
на нім прозорий позирк слід лишає.

Ніколи вже та майже аніде
не винайти тебе. За краєм край.
І хай мине усе. Нехай пройде.
Але хоч ти мене не забувай!
За синню синь і секанси снігів.
Рубінів рубікони і ручай.
Та хоч мій зирк у померках замшів,
Ти, ти бодай мене не забувай.
Косар долає далеч крайову,
і небо припадає склом украй.
Поблизу в помислах, а наяву
Не забувай. Хоча б не забувай.
Далеке море. А на самім дну
Померлий птах. За гаєм інший гай.
Не залишай у потемку одну.
Не забувай! Лишень не забувай.
Ніколи та ніде. Вже аніде
тебе не перестріти. Водограй.
Хай зникне все. Нехай усе пройде,
Але, прохаю, ти не забувай.

А там, в містах далеких,
існує дещо скритне.
Мов дим, прозорий погляд
в сутемряві зімне.
Дунай та виднокруг там
зливають скло блакитне
в очах твоїх, що ніччю
ллють світло неземне.
Застигне тінь в повітрі,
але ріка розсіє
снігів ясу даремну,
всі сльози і льоди.
Там, в брилах невідомих,
твій погляд паленіє.
І видно контур серця
на дзеркалі води.

Там роси, осипи. Завали
Небес на вилисках води.
Ти жди. Ти жди, де завжди ждали.
Де інших ждали, жди ти. Жди!
Там, повні примул, пароплави.
Навкіл – стежини скереди.
Ти жди, де марев сині сплави
Цвіли на дну Дунаю. Жди!
Календул контури. Корали.
На день зупинки. Назавжди.
Коли забули й не чекали
байдар останніх, жди ти. Жди!

А вітер втих і шум ріки причах.
Нічні акорди. Деколи буває:
в темнотах цих тихіш стає чим в снах,
бо подих твій луні не вистачає.
І чутно схлип. Струна солона, тут,
у серці темнім, променем вібрує.
І дим сплетений, мовбито батут,
торкає арфу. А тебе бракує.
До, ре, мі, фа. Але чужі пісні.
Залишній зойк та рев дерев тріпоче.
А глас твій закликає в кожному сні
у іншу тишу та у інші ночі,
у порт вітрил забутих та снастей.
У сон, де лиш померлий соловей.

Помовчи. Зачекай. Не іди
де одні ясени, де ліси.
А яса сіє виблиск води,
там де сльози в рубінах роси.
Не іди. Помовчи. Зачекай.
Знов-таки важкі крила. Рука...
І лиш темінь тече, мов ручай,
де колись-то скляніла ріка.
Зачекай. Не іди. Помовчи.
Зупинись. Дощовиці хай ллють,
де айлант деренькоче, ждучи
світла схід, щоб згоріти, мабуть.
Де колись-то, можливо, був гай,
не іди. Помовчи. Зачекай.

Можливо там, можливо саме там,
бракує все. Дощами розмиває
той дивний край, мов видноколу злам,
де ти не був. Де берега не має.
Туманом там зростає синизна,
А ливень викриває лазурити.
Та саме так, так настає весна.
Де никне все й тебе не уявити.
Синіє скло розбитих теремів
у блиску рос, де дим втинає світло
Ти не прийшов. Можливо, не зумів
надумати цей сон, де все одквітло.
Там водоспади і одні смерчі.
І запах твій, твій запах, уночі.

Ти уяви: шаріла дереза
в тих дубниках, немов у наших снах.
І ми ішли. І никли небеса
В самітних водах, у твоїх очах.
Дим крижанів над врунами Дунаю,
У праху та у росах небокраю.
Простори мнимі. Ані руш. Ані
зупинки окрай яблунь, де лив сидр.
І ми ішли. І никли вдалині
тропи піску розбитих вже клепсидр.
І я не знала чи все те було.
А ти тримав вже зламане крило.
Палали маятники і хрести.
А я прохала: «Не іди! Не треба!»
Але ми йшли. І никнули мости
над прірвами, де мерхли злами неба.
За край можливий доступи вели.
І ми ішли. Ішли ми. Ми ішли.

Тоді я йшов, мов полем полишених.
Вникав всіх змов, минав непевний схов.
В безладді доль та тіней безіменних,
себе згубивши, я тебе знайшов.
Де споконвік, мов спів, твій голос линув,
манив луною, неземним злиттям,
одвічність взнав в хвилину ту, єдину,
коли уперше перестрінув, там.
Всі кораблі, і ті нічні каюти,
і відстань та, далина добавна.
Я йшов, де ти повинна була бути,
впізнати, дождити віддавна.
Я підійшов аж до самого краю
останньої дороги в нікуди.
Ти усміхнулась і сказала: «Знаю!
Це – ти. Отут. Назавжди...Це же ти!»

І ти прийдеш в останню мить,
в останній день, у сон останній.
І в сльозах твоїх лиш блакить
цвістиме небом у зростанні.
І синь води, і снігу синь
втаїть в очах ясу глибіней.
Чекатиму, як птах пустинь,
у нашім домі вже без тіней.
Надійдеш ти. Рояль в вогні
Осяє мислені узліски.
І згаснуть свічі у вікні.
Тіпнуть воскові занавіски.
Стемніє скло. Осколки сліз
відсвітять нашу тінь, видиму.
І ти прийдеш і зникне скрізь
бузкове світло снів та диму.
Ще мить! Ще мить! Щось защемить.
Затліє щось у тім світанню.
І ти прийдеш в останню мить,
в останній день, у ніч останню.

Угасає в тиші темний звій.
Всі путі до тебе – неба сплети.
Знову лунко лине голос твій,
поспіль, де луною манять лети.
Літаки в бездоння – птахів тінь –
відлітають ніччю. Зайві втрати.
Пасажири долі, в грі мигтінь,
ждуть, де й ти, напевно, де була ти.
І чекала й тоді лишній рейс,
щоб назвав своєю, лиш своєю.
Лиш один лишився едельвейс
вже в усій блакиті, над землею.

Та чи тямиш? Та чи знаєш як було?
Дим замаяв усі стезі сріблом білим.
Льодом неба застигало в водах скло.
А кришталі твоїх сліз, мов сніг, синіли.
Вже і погляд тінь розколин, навздогад,
лишав в вітрі, у повітрі; темні плями.
У зіницях розпадались, мовби град,
небеса заледенілі дзеркалами.
Пам'ятаєш? Пустішала даль чужа.
Діамантами проталина завітла.
Де ти ждала, там зникала і межа
горизонту та шугань в голизнах світла.
Інші далі поставали, мов плісе,
де домислював все те, що ти вбачала;
в тих бездоннях, у яких виднілось все,
безмаль все, що ти заледве уявляла.

Близь берега надходиш стиха,
в ту ніч в якій вже все бракує.
В відлунках вітру дихань тиха
соната спомином струмує.
Мовчи! Я знаю: ти поблизу.
І в потемку я відчуваю
твою наяву, запах бризу,
нічного, неземного краю.
Безмеж твоїх тривкі тишини
забракли римами акина.
Я чую все це споловини,
в тобі ж бо інша половина.

Де ти? Лиш води на довкруж.
Затон займає синь крайнеба.
Цвіте рубін у росах руж.
Весни, без тебе, все ж, не треба.
Доходить кшталту крил каштан
і бракне вітру миготінню.
Без тебе, в юзі розсвітань,
мій погляд проростає тінню.
Прозорим все стає кругом,
немовби сльозами обмите.
Де ти, коли квітує склом
Дунаю марево розлите?
Важніє небо в крилах крон.
Заваблює дерев у лети.
Весна, без тебе, зайвий сон,
немов життя це. Де ти? Де ти?

Ще й тоді зелень файову
путі вдягали, навесні.
А тямиш? Перш чим наяву,
ми зустрічалися у сні.
Цвіли черешні в росах вій,
тієї ночі, дня того.
Метелики, навперебій,
влітали в сон мій. Із твого.
З бездонь спливала синь світань,
мов контур неземних окрас.
А тямиш? В темпі шамотань,
квітучі крила крили нас.
Підняла руку ти вдогін
мінливим летам крізь блакить,
але руки моєї тінь
зросла тріщинами в ту мить.
І залишилися у сні
сліди шляхів, десь там, в рову.
А тямиш? Вперше, навесні,
зустрілись ми і наяву

Скляніє синь.
Знов з-над узвиш води.
А всі шляхи
манять в чужі околи.
Не відходи!
Лишень, не відходи.
Не залишай
ніде мене й ніколи.
В осколках сліз
квітує водограй.
Зникає тінь на стезі
цій, зустрічній.
Не залишай мене!
Не залишай
у цій весні,
можливо, вже одвічній.

І знов завітне дощ в сльозах твоїх.
Засяє погляд, де блакить ясніша.
Осягну: між попалами, зі всіх,
найліпша ти, весною. Найрідніша.
Запахне небом волос твій вогкий.
В зіниці даль зіллється, сутінкова.
Зі снів доїде поїзд той, нічний.
Зустріну й прошепочу: «Ти чудова!»
Доцитиме у місті нічиім,
у затінках уже забутих станцій.
А ти з'ясуєш все, що не сповім.
Тихцем обіймеш, мовби наостанці.
Учую шум чужинних суголось.
З'ясую, що вокзал той не існує.
Щось доповім, і ти підкинеш щось.
Заквітне все, де все повік пустує.

Я знала все. Я знала спозарання,
що те шосе у сон твій занесе.
Кінцевим днем весни та існування
ти стрінув там, де бракувало все.
Де лиш забутим приносили треби.
І темнота вертала напролом.
В акордах тиші не було потреби
знов безперервно дихати разом.
Там сон мій з твоїм сном завжди граничив,
в блискучих барвах, в далині ярій.
Але з котрого світа ти позичив
те світло, що накрило позирк мій?
А ти мовчав, коли в очах синіли
без неба птахи, птахи у згадках.
Важніли мої крила і темніли
в руках тремтливих, у твоїх руках.
Тепло твоє пронизувало груди.
І все терзало, але ти не знав.
Я знала: не втекти мені нікуди
від снів твоїх та від твоїх уяв.

В твоїх очах – небесні лазурити.
А тінь твоя – моєї тіні тло.
Ти більш за те, що міг би уявити,
якби тебе ніколи не було.
Відсутність – ти. Відсутність смислу й
смути
у погляді моїм, мов гостре скло.
Ти більш за все, що зміг би осягнути,
якби тебе ніде вже не було.
Ти – саяво те, що манить в даль чужую,
де тьма вгаває і зникає мла.
Без тебе я б не знав, що я існую,
якби уз мене завжди не була.

Ти змусила повірити у себе,
у стукіт серця, мовби ритм шасе.
Боюсь, що в інших не буде потреби,
щоб взнати, що для мене ти усе.
Боюсь, що згусне небо у Дунаї,
і стане пусто й темно вже, мабуть.
Боюсь, що доступи всі, неокраї,
в бездонну безкінечність заведуть.
Підійдеш та ніяк і не з'ясуєш,
що не буде потрібно зайвих слів.
Лиш змусиш вірити, що не існуєш,
щоб не забув тебе в тенетах снів.

Та хай мине усе, та аніщо
для згадки не залишиться, весною.
Не треба мені вічності якщо
є мить в якій є ти, лиш ти зі мною.
Є птахи десь, ще й досі взаперті;
польоти в тьмі, неточні бейдевінди.
Та хай ведуть у безвість всі путі,
коли не слід вже йти відсіль деінде.
Сплетіння колій, тіні без вогнів,
і стежі тих, які нас не чекали.
Не можу подолати дійсність снів,
твої уявні гавані й вокзали.
Звідсіль не поталанить відійти
за подобизни, де усе пустує.
Там де не можеш існувати ти,
уже ніщо для мене не існує.
Немає ані неба на воді.
Дунай за інший обрій затікає,
тоді коли відходиш, і тоді
коли минає все й тебе немає.

Та як забути? Пам'ятаю й досі
ліси без нас та море те, безкрає.
Ти ж уяви мене в твоїй епосі.
І посади цей кедр, що вже всихає.
У далині без часу, мовби в зливі,
безмежний край задумай, попервах.
Мине усе без нас. Плини мінливі
пересічуться в додаткових снах.
Єдиний кедр палатиме край неба.
Над морем, що рососою проросло.
Забудь усе, що не було. Не треба
щадити те, що бути не могло.
Лиш уяви, щоби колись приснилось
все те, що після вічності судилось.

Лиш поки думаєш про мене, ти у сні
займаєш завжди розшир той, прозорий.
Ти руку дай! І зникне в сіризні
твоїх сприймань мій всесвіт неозорий.
Димові мури і солоний дощ. Розмай.
В чорнотах мре роса. Тут, під віконцю.
Ти уяви мене. І в сні не забувай:
вже не втекти, мій вічний незнайомцю.
Немає впину. Не хизуйся. Жди, лиш. Жди.
У безкраю. Де доступи, накати.
За сон не потребую яви або мзди.
Лиш руку дай. І змусиш існувати.

А маятники в шпичаках галуз.
І гай цей, мовби шпари на світлинах.
Без тебе й час, напевне, вже загруз,
бо ти ще ждеш це серце у тріщинах.
Там інший ритм в акордах тих, тривких.
Там музика дерев стає бучною.
Без тебе ж, тут, і подих мій притих.
І тиша виринає знов луною.
І чутно схлип. Мусони, бризи, фен.
Бір. Темний бір. Самітне вже озерце.
Там інший ритм та інший там рефрен,
та інший тембр... Моє забуте серце.

Ти тут була. Я знаю, що була ти
у місті цім, де позабув я всіх.
Дерева всі прибралися в агати.
Опав у квітні потойбічний сніг.
Чужі сліди лишали білі тіні
на стежах окантованих у шліх.
Прозорий погляд пришерхав в промінні,
що виливалось, мабуть, з снів твоїх.
Льодяний подих в вітрі тім, зіставнім,
строчив в повітрі неземний фасон.
Мабуть, була ти в місті цім уявнім,
бо все, повсюдно, згадувало сон.

Тьма

Та аніяк не уявити ніколи не баченого.
Ти мешкала за кам'яними дверима.
У домі без вікон.
Неподалік моря, якого вже навіть і не
пам'ятали.
Плями тіней - помітні тільки при появі
світла -
писала ти.
Світло, яке вказує на прориси всього
існуючого,
безупинно ведучи до неодмінного збитку.
Знав я ж, що ти любила темінь,
той сталий стан уяви,
коли все, усі пристані, мости й порожні
води
забувались назавжди.
Знав я. Знав, але ніяк не міг з'ясувати
чому побіля безодні,
де колись-то було море,
між піщаними стінами,
ще й до цих пір залишилася тьма.

Твоя тінь

Та лиш з тобою,
лишень поблизу тебе,
здається, що життя це триває вдвічі довше.
У чільному супокої,
день заходиться іншими сподіванками.
Без жодних копій туманних сновидінь.
Дотики і твій улесливий шепіт заманює
в знадну дійсність.
Твоя тінь легша за мій погляд.
І той момент, коли рука твоя
звисає над моїм серцем.
З неспокоєм.
Нібито ритмічне секретне биття
спізнюється на декілька секунд.
В зіницях твоїх ще і досі позостала
безбарвність ночі.
Але пустоту самоти не висвітлити
аніякими словами;
ані ті години, коли бачиш себе уві сні,
бо в тіні твоїй моє тіло темнішає щонаочі.
Приснилось, що ти сниш мене.

Існуєш

Зі всюди, навмання, усі путі
ваблять тільки додому.
І все здається знайомим,
якщо в пам'яті моїй – ти.
І таке враження, що мовби бачив вже все
це. Перестрівав.
Колії на мостах через провалля.
Утома і збудження.
Минуці зупинки.
Кілька імен в голосах, що стихають
поблизу. Спотайна.
Долаєш звичайність.
А потім... стіни.
Притулок щастить найти
тільки між каменистими ладами.
Номер готелю.
А за вікном, інші пристінки.
Того ж земляного нюансу.
І далина твоїх безодень, де небо затікає
в темінь води, десь на околиці міста.
В луні уже згаслого суховію

чути чужі подихи.
І якісь вилиски несусвітньої тиші.
Шерхит тіні, мовби відірваного крила.
Тихе зітхання.
Стукіт у двері. І ти.
І хоч тут вже немає нічого,
я знаю, що ти існуєш.

Відсутність

Але життя надто коротке,
щоби хотіти додаткових подіб
того, що не було, що могло бути
саме так, як домислювали подеколи.
У тих містах, де ми ждали,
там було досить часу.
Ми не знали нікого,
і ніхто не спізнавав наших імен.
Не пам'ятали хвиль, яких проводили
разом,
невмисних спіткань, жадань та клятв.
Нічого важливішого.
Сумісними були тільки тіні.
Одинакові, усюди.
Відмінні, в різні години доби.
Світло сходило в зовсім інших місцях,
і застигало там, де ніколи не була вода.
А тьма зоставалась пустою.
Завжди.
Майже і опівдні,
усередині всіх металевих кубиків,

хтозна ким, розкиданих
між заржавілими коліями
вже усіма забутого вокзалу.
Все повторювалось,
бо ніхто не пригадував подробиць.
І тільки відсутність
вимушувала зупинятись подеколи.

Забуття

Настає й вік, коли час губить
справдешній сенс.

Тамги дочасного вдоволення
підмінюють уявну вічність.

Привчаюсь до досконалої самотності;
до небуття.

Уже не пошукую нічого, бо ти постала
більш чим усе те, що міг би узнати.

Дозволила второпати чим є звичайність
та присутність.

Довила аж до межі можливого.

Без нинішньої відсутності, запевнила,
майбутність спливе в забуття.

Перспективи

Уже не зустрічаємо тих яких забуваємо.
Між чужинцями застаємося самотніми.
Наче знаходимось в іншим часі;
у далині в якій
уже не поминаємо майже нічого.
Тільки двері та двері, за якими
відчиняються інші двері.
Коридори без вікон
і сходи, пірнаючи в сиру пітьму.
Терпкий настій оставляє слідів у повітрі,
мов виливи сяйва,
що псує рубежів звичайності.
Ті яких бачимо
не знаходять місця в нашім минулім.
Радять іти далі.
Щоби дійти до цілі,
можна знайти й інші повороти,
інші путі та інші перспективи.
Інший час.
Той яким володіємо,
якщо вміємо ділити його між нами.

Невизначеність

Ті містини повертали нас у спогад.
Там, де чатували
ще й інші частини відбиттів,
буцімто з іншого життя.
Усе, що траплялось переважало
усе те, що ми вміли б примислити.
Займаючи лапідарні перспективи,
підлягало тимчасовості.
Регресуючи, переростало в інші кшталти.
Інші тракти вводили в невідомість,
у невизначеність.
Інші місця
і спогад того, що може й не відбулось,
але здавалось безсумнівним
тільки у твоїй присутності.

І все ж...

Казали, що ти не існуєш.
І тоді я почав вигадувати
здійсними світи.
Забуваючи себе, поминав тебе поспіль.
Подавався в розлоги,
які існували тільки в споминах інших.
Спізнювався саме там, де учував,
що повинна була пройти й ти.
Абиякої ночі.
Мов крізь видіння,
якого вже й не тямив.
Мов у тьмі в якій
не було ані моєї тіні.
Казали, що не існуєш.
І все ж, хтось розглядував мене.

Хвилястості

У деякі містини повертаюсь мов у сон.
Це твої спогади.
Побачені вперш, припущені та доступні,
ніби спільні привілля.
Вулиці з іншими найменуваннями.
Інші обарвлення.
Тільки сяйво залишається тим же.
Затікає в баюри,
що виткнулася в середині міста.
Спустошеність, яку охоплюють паралельні
пристінки.
Високе скло, розділене повітрям та
сяючими смугами;
сліди поглядів, що зісталися тут
ще з інших часів.
І декілька девіантних хвилястостей.
Нібито, частка того, що бачу
затікає з іншої реальності.
У дійсності, і не знаю де правдива межа.
У тім чого не пізнаю,
не можу уточнити істину.

Чітким є один тільки факт:
щоночі, із глибокостей пробою
із центру міста спалахує тьма; густа тьма,
подібно тій яку споминаю,
що ми снили спільно.

Ночі небуття

Певно, що не можуть існувати
дві єдинакові долі під тим самим небом.
Але вдатні повторитись в різних часах.
Одна й та ж свідомість.
Очі в яких віддзеркалюється
непізнана неосяжність.
Трепіт твоєї тіні
поминаючи надвечірню відсутність.
Погляд, що дозволяє
належати твоїй яві.
І щось, що не можна сприйняти,
бо припадає вічності.
Кажеш, що повинен був появитись
набагато раніш.
В іншій відстані.
На стезі, яку забули навіки.
Усі.
Усі ті, які могли би збагнути пітьму
наших ночей небуття.

Прозора

Твоя тінь була легшою за світло.
Плинула понад твердою землею,
над водою та майже помітним повітрям.
Подібно плямі тьми,
лишаючи забутий уже сон,
тремтіла, обвиваючи мій погляд.
Була певністю присутності
тієї, яку спогадував,
що могла існувати тут повсякчас;
розглядаючи мене з недовір'ям,
усміхаючись та завіряючи:
Зворотна сторона твоєї тіні –
прозора.

Пустота

Усі ці дороги оминають інші.
Уводять у самоти повні тишини,
у повсюдну теперішність,
у даремність.
У пустий простір.
У місце в яким ще не бував ніхто.
Де жодна тінь не уточнює
твою наявність,
і жодне дзеркало не задержує
зображення твого ества
довше чим міг би уявити я.
Повітря... Тільки повітря переповнене
сайдом води,
що повторює твій погляд.
Вихлюпує частку пустоти,
брак кольору,
штрихів та шлейфів;
шляхів неможливих саме в цім місці,
звідкіль уже не можна йти ніде.

Долі

Можна змінити майбутнє,
бо аніщо з того, що прозираємо,
не здійснюється й у дійсності,
упевняла ти, дозволяючи творити
здійсними світи.
Усе, що могло бути, але не відбулось,
бо сутність прийдешніх епізодів
зникала десь у ватерпасі замислів.
Усе приймало інших змін.
Плинуло паралельно.
Безпристрасні долі.
Міста в яких час не мав
аніякої вагомості,
якщо нам щастило минати всі спомини.
Явною залишалась тільки теперішність.
Мить, коли я вважав, що побіля
могло перебувати щось інше.
Розбиті клепсидри.
Мертві маятники.
І спіральні сходи,
що підіймались до останнього поверху,
звідкіль уже не видно було
майже анічого.

Пісок

сюди я міг дійти тільки в певний час
самітний і чужий
забуваючи усе те що було
в загубленім минулім
витеклі з вод сяйва
путі без вороття
і розбиті клепсидри
тільки тут теперішність тривала
більш чим сон що нагадував деталі смерті
повторювався
дозволяв узнати справжню реальність
землю що постала деревом щогл
синім склом на останнім побережжі
і ти
чекаючи тут мовби одвічно
звільняючи від тіні
коли розглядував тебе
і позаду залишався тільки
розпорошений пісок

Ще можна було існувати

я знала що ти не міг не існувати
якщо я... я чекала тебе повсюди
на доступах в проламах
в безіменних вокзалах
в гаванях темряви яка терпла мов дим
коли ріка поривала свій плин
коли дощило і з безодень води
мов з розчиненого неба
повертались приплудні прориси
я не могла обминути межу власної уяви
не уміла іти інде
залишалася одинокою
занадто одинокою щоби стати свобідною
тут де вітрам
завжди бракувало саме те світло
якого міг виполоскати лишень твій погляд
важкий запах проростав навкіл
але ще можна було дихати
можна було дождити
і вірити що можна було...
ще можна було існувати

Безкінечність

останнім часом
вже ніхто не говорить зі мною
не заглядають в мої вічі
та вже і не чекають
проходять мимо
уникають
забуваючи що усе те що існує
призначено забуттю
слідкують за власною мрією
дотримуються незборимих жадань
змінити хтозна-що
начебто просте повторення
не було б тільки чванством
ніхто не притримується
в цім спорожнілім місці
поміж вітринами з дзеркалами
розташовані одна супроти іншої
повторюючи власні відсвіти
мовбито адсорбуючи безкінечність
цілої реальності
навіть і зараз
коли світло вже не згасає ніколи
і ніхто
від коли повернулася ти
вже не проходить поруч

Поза

добре
добре що ми забронювали
саме цей номер готелю
з якого подібно диму згаданих свіч
вitekло навіть і повітря
доволі звичайний інтер'єр
якщо б не ця стійка інтенсивність світла
напрочуд завжди змінним світлотінням
із-за вікна
з зовні
стіни зі скла
подібні неосяжності води
поглинали наші погляди
саме там де
реальність ставала вакуумом
пригадуєш?
пляма тьми нагадувала двері
ті двері яких ми бачили в лісі
занадто білих беріз

увійшли в середину
покидаючи ночі тих що забували нас
все частіше
появляючись в снах чужинців
які не зустрічали нас ніколи
ми чекали щоби потемнішало
навіть і тільки на мить
навіть і в тім готелі
з поблизу зруйнованої базиліки

Гіпнотично

але та ріка текла навпаки
бо ж доносила сині сорочки
яких у цей момент ще носили
чужаки міста з-поблизу
доносила темінь опівдні
і крила важкого неба
змішаного з вітрами заходу
даремно де-не-де сторчали
пірси масивного скла
прозористу воду не могло зупинити
одне лишень світло
загуще у відбитки
коли ми вже не могли йти далі
не могли покинути згадку
цього безкрайнього місця
цих берегів
на чийх пісках одначе вже не залишалось
жодного сліду наших кроків
бо невдовзі нам треба було відходити
може саме вночі
коли ріка палала інтенсивно
гіпнотично
спокусливо

Інші віддалі

може тільки відсвіт твоєї тіні
ще втримався там
чисте скло підіймалось з піску
мов вітряні щогли
долаючи чистоту прозорості
сяйво в дзеркалах
водяні сходи й останній понтон
ти не міг згадати те чого я не бачила
лишалися тільки припущення
щось що тривало і в нашу відсутність
пізні від'їзди
коли марилося що тільки віддаляючи
повітря зможемо віднайти тьму
там де видніло усе
завжди
навіть і опівночі
коли матроси пересували дзеркала
мінючи забуту непізнаність
іншими віддалями
майже сипкого повітря

Фотографії

в твоїм світі ніщо не є таким
яким вважаю що потрібно щоби було
ніхто не побоюється що забуде
пригадати головного
палкою постає тільки
повторна теперішність
аж до вичерпання
останнього задоволення
аж до здійснення бажання іншої людини
то живий світ
без однакових облич
і без тих котрі могли б згадати інших
навіть і ненароком
в мить неуважності
уві сні який не віщує нічого
бо і там з'являються тільки незнайомі
з того міста не можна виїхати
бракує часу якого ти
уже повинна була прожити до цього віку
фотографії з головними подіями
та аніяких похоронів
від яких в будь-якому випадку
могла відмовитися

Абиякий берег

ми не бачили аніколи
протилежного берега
долали безмежні відстані
але потойбіч не зуміли дійти
не зустріли тих які відійшли
забули їх
покинуті доми наповнилися
землею і пільмою
виросли трави на дорогах без повернень
камені на прибережжі
човни з чорного дерева
яких уже не торкав ніхто
тимчасом
інші прийшли щоби чекати
чужі і самітні
перед дзеркалом води
в якій вже не віддзеркалювалося аніщо
ані небо палаючого заходу
може тому що тільки разом
ми подолали за надто багато віддалей
вже не могли вірити
що і потойбіч
міг існувати абиякий берег

Круїз

але в тій воді текло занадто багато неба
що заманювало погляд
в непізнані глибини
ясні
подібні дзеркалам
які розмножували повітря з-між них
роса в криштальних келехах
декілька кубиків льоду
а круїзне судно ще чекало
посеред моря
судно з гладкого скла
декілька тіней і ми
обоє
в середині
перед переповненим прахом каменів
басейном
нюансу хмар
яких не бачив жодний пасажир
ніколи

Аеропорт

я не знав звідкіль ти прийшла
зупинилась і проказала ким я є
впевняла що не треба б спішити
прикінцевий від'їзд до окраїв світла
до неба
важкі тіні
відділені від попелових хмар
аеропорт Горизонт
кілька припізнілих
уявляючи інші віддалі
загублені
начебто час не мав жодного значення
в чужих містах
непізнаних
я не знав ким ти була й чому
залишаючи безкінечні висоти
зупинилась тут
звідкіль іноді відходили назавжди
декілька пасажирів
повертаючись невпинно
чекаючи

мовби нічого й не трапилось
забуваючи домінуючі моменти
надіючись що зустрінуть свою долю
у несподіваний момент
тільки тут
де сяйво заходу тривало вічно
через твій погляд
вогонь віч

Рефрени подихів

ти вигадала усе те що я міг зазнати
слова зроджуючи дії
і осібно супокої
коли не траплялося нічого особливого
лишалися тільки шерехи
спізнілі у вилясках
темп серця визначаючи самотність
рефрени подихів повторених повсякчас
і щось що тільки можна було припустити
бо побутувало в іншій дійсності
у всім що ти прозирала
нібито могло б бути здійсненним
у всім що відчував
коли ти мовчала щоби міг уторопати
що саме повинно було трапитись

В мою відсутність

місце в яким ти чекала
уже не споминав ніхто
і все ж місто зісталось незмінним
дерева без тіней в центральнім парці
декілька свіч палаючих на алеях
що уводили в тьму
високі огорожі
повітря кристалізоване в світло
і щось що не співпадало зі снами
з ясенами та парусами
якась чистина
наповнена небом що витекло опівдні
бракувало ювелірних магазинів
кварцових плоскодонок
в вакуумі вітрин
води в якій міг би віддзеркалитись
абиякий погляд
не вистачало землі в середині
крем'яних колонад
вітрам бракував плин в напрям моря
в порт з якого я вже не повертався

тільки щоби не знищити
усе те що тобі вдалося вимислити
що могло існувати
тільки в мою відсутність

Довічна синизна

я знала що тобі не вдасться
уникнути те місце
визначене ще заздалегідь
твоїм часом
паєм
моїм бажанням
і хоч яким безкінечним не бував би світ
ти прямував до єдиного приречення
наше спільне місце
ти уникав піщані поля
кам'яні пустки
з яких відчалили навіть і
останні відпливи померхлого небозводу
займав місце забутих
тимчасово
у ті моменти коли ще тривала
згадка чужаків з інших гаваней
перегода
посеред ночі
ти покидав будь-яку тогочасність
немовби оставляв приміщення

де вже ніхто не замічав твоєї присутності
слідкував спрямуванню моєї мислі
до кінцевого рубікону
там де сон ставав яснішим
за будь-який берег побачений уперше
на моїй землі
довічної синизни

Інші світання

сповна подобала зображенню зі згадки
повсякчас розчесаний волос
спадаючи аж до стегон
довгі пальці
мов у піаністки
що служила в казеннім театрі
плаття повік інше
стосовно довжини та шику
добірна хода ярої хижачки
не лякалася денного осяння
позорів та запоясників чужаків
обминала дзеркала
тіні
тіні в дзеркалах
де її очі не мали аніякого відтінку
ані шкіра
ані плахить що приріс
начебто з тієї ж пільми
густої пільми
її контур
понадміру правдиве тіло

сновигаючи периферичними вулицями
щоліта
спозарання і до запізного повечір'я
навіть і ночами без місяця
ненароком торкнута абияким прохожим
приспішуючи до інших світань

Звичайний сенс

і в ту мить спливли шпарини в небозводі
якраз над рікою з якої просотувалося
світло
густило в помітних вишинах
втікало в чимдалі ясніші хвилі
в тремкі бризи
в дзеркалі вітрини звивався обрій
твій погляд оставляв видимі сліди
тіні диму розріджуючи
непридатну для дихання синизну
кшталти крил
вилисків надвечірніх хмар
саме так починала ілюзія безмежжя
охота відчути себе побаченим
згаданим потойбіч водявої огорожі
в незліченності сяйних сплесків
що закликали між нами
в волосі чужинців
на руках та сумках
на застиглим між двома відбитками шарфі
саме так починало повноцінне почуття

з бажання зупинитися навік
поруч тієї котра засвідчить мою наявність
поруч тебе
нехтуючи скалки розбитих циферблатів
осколки різких освітлень
поповнюючи порожнечу
що заволокала нас
зневажаючи усяке припущення
тільки щоби залишити безсумнівною
згадку виняткової секунди
коли все зоставалося непорушним
а з неба випадали чималі обломки пустоти
порожняви в якій відчувався
дедалі більше самотнім
тому що тут
може тому що тут
замість мене
повинен був знаходитися хтось інший
в цій відсутності часу
або може що усе це
було тільки спонтанністю
момент в яким життя
відновило свій напрям в інший сенс
в звичайний сенс

Усамітнення

я тільки твоє припущення що існую
покидаю згадку з якої ти бракуєш
мовби залишаю не власне дитинство
а чужий час
місце в якому не треба було народитись
знаходжу тебе в здогадці
що усе те що уявляю існує
тут
вулиця квітів дванадцятий номер
година в якій я повинна чекати
хоча й не пізнаю
хоча тільки здається що
людина з портрету є єдиною особою
забутою весь цей час
знаходжу тебе більш присутнім
чим усе те чого торкаюсь
коли не потребую імен або інших слів
коли я впевнена що ти знаєш
що і в цій житті
і на цій землі існує людина
єдина людина в присутності якої
поступово починаєш відчувати
справжнє усамітнення

Вже ціле життя

люблю це місто
звисока
звіддала находити його повік тим же
уже рік
вже ціле життя не заміряюся
підійти більш близько чим допускає погляд
здогад що там
навіть і в найтемнішому куточку
можна дождати аж до завершальної тамги
не забувається все те що бережеться уві сні
через край повно повітря
між каменистими мурами
повторні перевулки
аж доки уява не спливає спомином
при здогаді що абищо може бути
здійснимим
трапляється щось провідне
віадук через висхлу ріку
переповнений акваріумами повних води
солоні води
зібрані в закапелках тьми

осібно ніччю
в дерев'яних святилищах
окрай трамвайної колії
навіть і там де й до цих пір
ще ніхто не спостеріг
що запалена ще з минулого літа свіча
ще полуменіє й зараз
паленіє від коли не заміряюся повернутися
уже ціле життя
від коли відійшла ти

Час з опісля

травою та квітами накрились колишні алеї
вулиці яких імена було вже забуто
артерія едем та станція сонця
трамвай сповнився
шипам та пелюстками
вітер відсторонив тільки листву
нюансів води що поринула в отвір
що з'явився в долівці північного вокзалу
на дверях що втрималися між двома
коліями
приросли лишай і мох
вікна все ж зісталися неушкодженими
скло тривало більше чим абиякий метал
відбивало зарослі
роменами та маками інтер'єри
каміння з порожнистими ядрами
пил що сочився з облущених стін
і щось що рухалось безугавно
розбурхувало освітлення
блудило повсюди під виглядом тіні
майже уловимої

щось що повинне було посвідчити
час з опісля
незмінну просторінь
накриту плахтиною зелені
подібно відбиттю
яким ти покривала переміщений
в ущелину стіни маятник
де зазвичай повинні були
знаходитися двері

Щось зовсім інше

спогадую усе що відокремлює нас
проходи що провадять до забутих країв
відстані в яких зісталися міста
небо що розтало в чужих очах
збереглася тінь на околиці води
неторкнута іншими позорами
понтон з піску та пріску
і щось що не повинно було існувати
і на цій землі
біля моря якого снили повсякчасно
мовби потойбіч вже не було б нічого
навіть ані обрію
припущеного та можливого
повного тьми за якою
починає тільки смерть
повернені з вишин альбатроси
приносять інші осяння
та інші нальоти синявого й сірого
видно тільки те що можна уторопати
вписується в спектр пізнаних тонів
триває більш чим пам'ять

коли щезають шляхи
дистанції
небо що затекло в твою сльозу
міст згуслого повітря
зникає на окраї темряви
не вистачає об'їзних вулиць
склепів з сильцями для ловлі птиць
бракує польотів
над познаками подряпаного повітря
повсюди
навіть і уві сні
навіть і там де
в твою відсутність
повинно було знаходитися щось інше
щось зовсім інше

Скляний годинник

тут усе є явним
вирішеним ще дочасно
прийнятим та звичайним
все те що бережемо та все що торкаємо
тільки прагнучи
засвідчити власне існування
посуваємо дзеркала в кути в яких
здається що щезає доля дійсності
сйво залишається тим же
нюансів повітря та згаданого неба
подібно твоїй тіні
повтореній ще і досі палкими поглядами
погляди тих котрі переступили цей поріг
тільки щоби й надалі бажати все те
що їм не належить
забуваємо що нам треба б чекати
не згадуємо содуху
мовбито сталою була б тільки теперішність
полонячи незначними дрібницями
прості речі
скляний годинник

гардини
і декілька свіч зберігаючи сталим
збарвлення осередку
знаємо що тут
не затьмариться уже ніколи

З-за інших обр'їв

саме зараз витрачаються головні хвилини
повертаються позабуті
приблудні наймають сусідні селитьби
ходять поспіль
буцімто жили б тут вже віддавна
беруть потрібне
перекрашують фасади
адекватно тій же архітектурі звичайності
повертаються кораблі без пасажирів
аніякого знайомого який міг би засвідчити
що тільки в цьому місті ще можна дихати
тут де вулицям уділяють інші імена
понадміру осібні та ексцентричні
ніби запозичені з давно забутих мов
чи з тих яких ніколи й не придумують
тільки в граничних округах іноді
ще можна зустрінути саме тих які
подобають
друзям в висилці
продавець дрібниць
підстаркуватий бібліотекар

і та в якій твоє ім'я
та що повідає про наше спільне життя
мовби нічого й не трапилося б
коли зостаємося віч-на-віч
каже все те що я думаю
зазиває пройти нинішнім мостом
недавно побудованим тими
які прийшли з-за інших обр'їв
слідкую мовчки
аж до місця в якому ще не був зроду
аж до першої розг'їлки
крайній вибір
неухильний фінал
прибульці
жінка з поблизу
і ціле життя
прожите понадміру звичайно

Місце часу

ми бачили усе те
що не могли зрозуміти
вода всмоктувала частку прозорості
склянистого повітря
відхилені погляди
позбавлені дифузних освітлень
відбитки дерев
що цвили тільки в спомині
лети в прорисах піску
який стиг на краях крил
мов дуплікації доріг
прийдешніх дібров
ріка не текла в аніякий сенс
подобала хмарині що звисла
над містом
ще з незапам'ятних часів
від коли закінчилося усе
і ми не могли змінити нічого
не торкались нічого
тямили тільки те що поминали інші
вимовляючи наші імена

ждучи в портах та годинникарях
коли безугавно
продовжували розглядувати окраїни
зрікаючись залишити
місце часу
зупиненого назавжди

Зміст

- Світлини в праху, здогадки... / 5
 І вітер застрягне / 6
 Блакитний лід / 7
Там застигають тіні ручаїв / 8
 На склі льодянім / 9
Поспіль поминальні свічі / 10
 Чи бачиш? / 11
 Ти ж руку дай / 12
 До тебе стезя / 13
Скляніє сніг в срібlistому світінні / 14
 Погаснуть свічі в лісі / 15
Пригадуєш? В відлуннях мушмули / 16
 І ясен цвів в розсипищах заграв / 17
Чи й в твоїх веснах дощ лазур'ю лє? / 18
 Якісь ажурні силуети / 19
 В шпильастім саяві / 20
Хоча й здаля, хоч з потойбіч вернись / 21
 А там де ти / 22
Повік, повсюдно, в далях чужини / 23
 Остання осінь / 24
 Не забудь / 25

Тут тільки тьма та лиш чужі акути /26
Давай, знайдемось десь у маячні /27
Чекай, де сквер крейдяних веж /28
Іди туди, де синь та лиш Дунай /29
 Чи тямиш ти? /30
 І все тебе, усе тебе тут ждало /31
 На спутаних путях хлипкої мли /32
Скляна вода, лід зводить знов мости /33
 З забутих зим /34
 І все було б уявно /35
 Ми все це вже прожили /36
 Не мов нічого /37
 Ти жди мене /38
 В тих снах /39
 У лабетах зимових лісів /40
 Та навіщо це все? /41
 Знову дощ прозорий /42
 Ти не жди, де не ждали ніколи /43
 І все мине, напрочуд цій судьбі /44
Лиш циферблати криги й кришталю /45
 Примарний гай /46
 У тих угинах /47
 Та хоча би мене уяви /48
 Та завжди ти /49
 Там, за зламами неба /50
Невже гадаєш, що вже все минуло? /51
 Я знаю, що і ти забудеш /52
 Дай руку, ти /53

Давай, шаснемо там /54
Віднайди і спини /55
Було все саме так, як ти бажав /56
Ти, мабуть, згадка /57
І все те буде, буде й іншим разом /58
За бескедом неба /59
Ти знаєш, що усе було лиш мрія /60
Ти увік там чекав /61
Лиш ніччю подзвони /62
Пам'ятаєш? Небосхили /63
Фортепіано в лісі /64
В яку вже даль майнути? /65
А там де ждеш /67
Ніколи вже та майже аніде /68
А там, в містах далеких /69
Там роси, осипи. Завали /70
А вітер втих і шум ріки причах /71
Помовчи. Зачекай. Не іди /72
Можливо там, можливо саме там /73
Ти уяви: шаріла дреза /74
Тоді я йшов, мов полем полишених /75
І ти прийдеш в останню мить /76
Угасає в тиші темний звій /77
Та чи тямиш? Та чи знаєш як було? /78
Близь берега надходиш стиха /79
Де ти? Лиш води на довкруж /80
Ще й тоді зелень файову /81
Скляніє синь /82

І знов завітне дощ в сльозах твоїх /83
Я знала все. Я знала спозарання /84
В твоїх очах – небесні лазурити /85
 Ти змусила повірити у себе /86
 Та хай мине усе /87
Та як забути? Пам'ятаю й досі /88
 Лиш поки думаєш про мене /89
А маятники в шпичаках галуз /90
 Ти тут була /91
 Тьма /92
 Твоя тінь /93
 Існуєш /94
 Відсутність /96
 Забуття /98
 Перспективи /99
Невизначеність /100
 І все ж... /101
 Хвилястості /102
Ночі небуття /104
 Прозора /105
 Пустота /106
 Долі /107
 Пісок /108
Ще можна було існувати /109
 Безкінечність /110
 Поза /111
 Гіпнотично /113
 Інші віддалі /114

Фотографії /115
Абиякий берег /116
Круїз /117
Аеропорт /118
Рефрени подихів /120
В мою відсутність /121
Довічна синизна /123
Інші світання /125
Звичайний сенс /127
Усамітнення /129
Вже ціле життя /130
Час з опісля /132
Щось зовсім інше /134
Скляний годинник /136
З-за інших обрїїв /138
Місце часу /140

A close-up portrait of a man with dark hair and a beard, looking directly at the camera. His right hand is resting against his forehead and temple. The background is softly blurred.

NICOLAE
CORNESCIAN

МИКОЛА
КОРНИЩАН

Твоя тінь була легшою за світло.
Плинула понад твердою землею,
над водою та майже
помітним повітрям.
Подібно плямі тьми,
лишаючи забутий уже сон,
тремтіла, обвиваючи мій погляд.
Була певністю присутності
тієї, яку спогадував,
що могла існувати тут повсякчас;
розглядаючи мене з недовір'ям,
усміхаючись та завіряючи:
Зворотна сторона твоєї тіні –
прозора.